

ΝΑ ΘΑΨΟΥΜΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΙΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΧΟΥΝΤΑ

Τόση δημοκρατία είχαμε να δούμε από τη χούντα. Η φράση αυτή περιγράφει την οπτική μεγάλου κομματιού της αριστεράς για τη σημερινή πραγματικότητα. Την πραγματικότητα της βίαιης υποτίμησης των ζωών μας και της αποκάλυπτης καταστολής των κοινωνικών αγώνων. Όμως γιατί δεν είναι αυτό που ζούμε σήμερα δημοκρατία; Ή αν είναι, γιατί δεν είναι μια «σωστή» δημοκρατία; Επειδή οι πολιτικοί είναι διεφθαρμένοι; Επειδή μας έχει επιβάλλει μια άλλου τύπου (όχι στρατιωτικού) χούντα η Μέρκελ και οι ανθέλληνες Ευρωπαίοι; Ή επειδή έχουμε απολέσει την εθνική μας κυριαρχία (διατύπωση που χρησιμοποιείται από την «αντιμνημονιακή δεξιά», εξίσου πατριωτική με την αριστερή προαναφερθείσα εκδοχή της); Η απάντηση είναι ότι **αυτό που ζούμε είναι η Δημοκρατία.**

Όπως την εποχή της ιδιόμορφης, λαϊκίστικης σοσιαλδημοκρατίας του ΠΑΣΟΚ ζούσαμε τη δημοκρατία των κρατικών παροχών, τώρα, στην εποχή που (καθυστερημένα στην Ελλάδα) επιχειρείται η αναδιάρθρωση του καπιταλισμού, ζούμε την ίδια Δημοκρατία. Γιατί τα διακυβεύματα παραμένουν πάντα τα ίδια: **η ομαλή κερδοφορία των αφεντικών** (μιλάμε για το «συλλογικό αφεντικό», αφού είναι λογικό σε αυτή τη διαδικασία, κομμάτια του κεφαλαίου να συγκρούονται

και μεταξύ τους, με αποτέλεσμα για παράδειγμα η εργολαβική εταιρία ISS να διατηρεί τα κέρδη της, ενώ μία άλλη να κλείνει) **και η αναπαραγωγή της καπιταλιστικής οργάνωσης της κοινωνίας** (του διαχωρισμού των ανθρώπων δηλαδή, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενες). Η Δημοκρατία ήταν και παραμένει βοηθητική προς τη διαιώνιση του διαχωρισμού αυτού και γι' αυτό άλλωστε κατέχει και πρωτεύουσα θέση σε όλες τις φιλελεύθερες θεωρίες. Είναι το καταλληλότερο σύστημα για την προώθηση βασικών φιλελεύθερων αξιών, όπως ο ατομικισμός, το ελεύθερο εμπόριο, η πολυπόθητη επιχειρηματικότητα που λείπει από την «Ελλάδα μας».

Η διαφορά που παρατηρούμε σήμερα σε σχέση με τα χρόνια του λαϊκού ΠΑΣΟΚ είναι ότι **το κράτος αποσύρεται από κάποιες λειτουργίες που είχε αναλάβει τα προηγούμενα χρόνια (υγεία, εκπαίδευση, μισθοί, συντάξεις, επιδόματα), ενώ ταυτόχρονα φαίνεται αποφασισμένο να διατηρήσει μία και μόνο λειτουργία, αυτήν της καταστολής των κοινωνικών αγώνων.** Αυτό το βιώνουμε στην καθημερινότητά μας μέσω στα πανεπιστήμια. Ελλιπής χρηματοδότηση της λέσχης, με όλο και χειρότερη ποιότητα φαγητού, περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας των εργολαβικών, αύξηση της φύλαξης και των κλειδωμένων αιθουσών, περικοπή συγγραμμάτων σε κάποιες σχολές και ήδη οι νέες περικοπές είναι σε αναμονή – παρακαλώ περιμένετε.

Παρά τον εορτασμό της Δημοκρατίας που λαμβάνει χώρα κάθε 17^η του Νοέμβρη και συνοδεύεται από θύμο για την υποτιθέμενη κακοδιαχείρισή της και ελπίδα για τη λίγο-πριν-το-φινάλε θριάμβυσή της, αποφασίσαμε να κατεβούμε στη σχετική επετειακή πορεία στηρίζοντας το φοιτητικό μπλοκ. Βρεθήκαμε, λοιπόν, στο δρόμο με σύντροφους & συντρόφισσες από το σύλλογο ηλ-μηκ, από άλλα σχήματα & συνελεύσεις αγώνα και όχι μόνο, και **φωνάξαμε / πετάξαμε / βάψαμε / μοιράσαμε υλικό με περιεχόμενα που μας εκφράζουν** [δημοκρατία σήμερα, δικτατορία πτες | σκατά στον καπιταλισμό σε όλες τις μορφές] **και αναφορές στους αγώνες που τρέχουμε** [λέσχη κοινωνική, σε όλες ανοικτή | χωρίς πρυτάνεις, μάντζερ και άθλιο φαί], **μένοντας ευχαριστημένοι/ες από μια πορεία που δεν ήταν σαν κηδεία** [δεν πρέπει η πορεία να είναι σαν κηδεία | σκουπίδια στους πρυτάνεις και στην εργολαβία].

Η πορεία τελείωσε κι εμείς αντί να πάμε στα σπίτια μας, επιστρέψαμε στο πανεπιστήμιο, όπου εδώ και 77 ημέρες περίπου 650 εργολαβικοί υπάλληλοι (απ' τους οποίους οι 368 με ληγμένες συμβάσεις) κάνουν απεργία, με κέντρο αγώνα τους το κατειλημμένο κτίριο διοίκησης, απαιτώντας την καταβολή των δεδουλευμένων τους και την απευθείας πρόσληψή τους από το ΑΠΘ. **Εκτός της –ελπίζουμε αυτονόητης– άρνησής τους να συνεχίσουν να δουλεύουν χωρίς να πληρώνονται, αντιδρούν και στην ελαστικότητα και την επισφάλεια που φέρει το καθεστώς των εργολαβιών (βλ. ανανεώσεις συμβάσεων εξαρτούμενες από το μέγεθος της υπακοής σου, ανύπαρκτα επιδόματα και αποζημιώσεις, θωρα που πληρώνονται σαν 4ωρα).** Οι πρυτανικές αρχές, υποστηρίζοντας «ένθερμα» το αίτημα των εργολαβικών για άμεση εργασιακή σχέση με το ΑΠΘ και δείχνοντας «έμπρακτα» την αλληλεγγύη τους μέσω ανακοινώσεων, προτείνουν εντέλει τη συνέχιση των εργολαβιών (!) με χειρότερους όρους (μετάβαση από κλαδική σε εθνική συλλογική σύμβαση, δηλαδή από ±800€ σε ±500€). Οι εργαζόμενοι προφανώς αρνούνται, η κατάσταση σταδιακά πολώνεται και η «αλληλεγγύη» του πρύτανη εξαφανίζεται όταν μας προειδοποιεί ότι *θα καταλογιστούν στους καταληψίες οι οποιεσδήποτε φθορές συμβούν κατά τη διάρκεια της 17/11.*

Το όσυλο υπάρχει όταν υπάρχουν αγώνες σαν τον παραπάνω στο πανεπιστήμιο. Όταν παραβιάζουμε πόρτες για να στεγάσουμε συνελεύσεις και πολιτικές συζητήσεις, βραδιές ποίησης, προβολές, συντροφικές κουζίνες, χορούς και έρωτες. Όταν αρνούμαστε να δείξουμε πάσο στη λέσχη. Όταν δεν πειθαρχούμε στις αυθαιρεσίες των καθηγητών

μας. **Ως τέτοιο και μόνο θέλουμε να το υπερασπιζόμαστε** (όχι σα μια λέξη χαμένη κάπου μέσα σε νόμους, ούτε σα μαγικό-αόρατο-αδιαπέραστο τείχος προστασίας ενός νεκρού κατά τ' άλλα χώρου). Γι' αυτό επιστρέψαμε.

Τον πετροπόλεμο που εξελισσόταν εκτός του ΑΠΘ από διάχυτο κόσμο*, ακολούθησε η γενικευμένη επίθεση των ΜΑΤ εντός του ΑΠΘ από κάθε του είσοδο. Όσοι/ες βρίσκονταν γύρω απ' την πρυτανεία, για τους ίδιους λόγους που ήμασταν και εμείς εκεί, άλλες πιο προετοιμασμένες και άλλοι καθόλου, αρχίζουν να τρέχουν πανικόβλητα, να χτυπιούνται άγρια από τις δυνάμεις καταστολής, να πνίγονται, να ματώνουν, να συλλαμβάνονται. **16 συναγωνιστές πήραν τη διαδρομή με τερματικό σταθμό τη ΓΑΔΘ και ενδιάμεσο το νοσοκομείο. Μαζί τους κι εμείς, μέχρις ότου αφέθηκαν ελεύθεροι, με δώρο μια δίκη στις 19/12.**

Δε μας ξαφνιάζει το επίπεδο της καταστολής, αφού, όπως προαναφέραμε, αποτελεί –βάσει του σχεδίου καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, που άριστα εφαρμόζεται μόνο εντός Δημοκρατίας– έξοδο δεδομένο και κύριο για όσους & όσες αγωνίζονται ενάντια στις καπιταλιστικές σχέσεις. **Έξοδο, το οποίο θα αυξάνεται –σε ποσότητα και συχνότητα– όσο οξύνονται οι κοινωνικοί αγώνες, ανεξαρτήτως αφορμών.** Δε θέλουμε, όμως, και να μας εξοντώσει. Γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε να πυκνώσουμε τις γραμμές αλληλεγγύης μας και να οργανώσουμε καλύτερα τις αντιστάσεις μας, αποβάλλοντας λογικές που μας θέλουν απροστάτευτους/ες με τα στήθια γυμνά, τα χέρια αδειανά και το κεφάλι ψηλά. Όλοι & όλες μαζί, χωρίς υπερήφανες πρώτες γραμμές.

Μετά από όλα αυτά, ο κ. Μυλόπουλος μας αποτελείώνει δηλώνοντας ότι *οι πρυτανικές αρχές εμποδίστηκαν να ασκήσουν τα νόμιμα καθήκοντά τους και να αποτρέψουν, όπως κάθε χρόνο (!), τις ακρότητες, τα επεισόδια και την εισβολή της αστυνομίας.* Γιατί άλλωστε χωρίς μία ροκ/έντεχνη συναυλία στην αίθουσα τελετών, πως να εμποδίσεις τα ΜΑΤ; Τα οποία μάλλον δεν ήθελε και τόσο να εμποδίσει, δεδομένου ότι στις 27/11 τα προσκάλεσε επισήμως, μέσω εισαγγελέα, να εκκενώσουν το κτίριο διοίκησης. Και ενώ περιμέναμε τα ΜΑΤ, πληροφορηθήκαμε (τόσο μέσω Μυλόπουλου, όσο και μέσω ΕΡΤ3, facebook και καφετέριας 18-24), ότι *η υπόθεση της καθαριότητας και της υγιεινής στους χώρους του Πανεπιστημίου είναι υπόθεση όλων μας και γι' αυτό καλούμαστε να συνδράμουμε στην εκστρατεία (!) καθαρισμού του ΑΠΘ την Πέμπτη 29/11.*

Ποιοι & ποιες είμαστε, λοιπόν, εμείς που μαζί μπορούμε να καθαρίσουμε το ΑΠΘ; Είμαστε αυτοί που δεν αντιλαμβανόμαστε ότι έτσι σαμποτάρουμε την απεργία των εργολαβικών (που, μέσω των ατελείωτων λόφων σκουπιδιών, λάμπουν επιτέλους δία της απουσίας τους). Αυτές που φαντασιωνόμαστε μια σφιχτή πανεπιστημιακή κοινότητα που αποτελείται μόνο από νυν και wannabe επιστημότισσες που μάχονται για την εθνική πρόοδο, παραβλέποντας τόσο τωρινά όσο και μελλοντικά αντικρουόμενα συμφέροντα, και στην οποία οι εργαζόμενες στο ΑΠΘ όχι μόνο δε χωράνε, αλλά και σαν δούλες πρέπει να την υπηρετούν για 500€. Αυτοί που ποζάρουμε με σιγουριά στις κάμερες (εκείνη τη σιγουριά που πρέπει να έχει κάθε celebrity εθελοντής για το ότι κάνει τους «από πάνω» του να χαμογελούν). Αυτοί & αυτές, οι μικροφοβικοί & μικροφοβικές, που θεωρούμε το πανεπιστήμιο σπίτι μας, χωρίς να (θέλουμε να) έχουμε λόγο σε τίποτα που αφορά τη λειτουργία του, χωρίς να περνάμε σ' αυτό χρόνο πέρα από διδακτικές ώρες, και που θέλουμε να το καθαρίσουμε για να συνεχίσουμε το χτίσιμο της καριέρα μας, χωρίς τα περιττά slalom στους διαδρόμους.

ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΑΥΤΟΙ & ΑΥΤΕΣ. Εμείς είμαστε εκείνες που βλέπουμε ότι οι εργολαβικοί βιώνουν συνθήκες ίδιες με όσες από μας εργάζονται ή θα εργαστούν και γι' αυτό τους στηρίζουμε σ' αυτόν τον αγώνα που είναι εντέλει κοινός. Και είμαστε εκείνοι που, όταν κερδηθεί αυτός ο αγώνας, θα τους βοηθήσουμε να μαζέψουν. ΑΛΛΟΙ & ΑΛΛΕΣ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ.

Από τις ευχαριστίες του πρύτανη, που ακολούθησαν μετά την εκστρατεία, δεν εξαιρέθηκαν οι απεργιοί εργαζόμενοι, οι οποίοι υπό την –εκ του μακρόθεν μεν, διαρκή δε– παρακολούθηση των ΜΑΤ για «ατασθαλίες» αποφάσισαν κι αυτοί απλά να παρακολουθούν όσους & όσες μάζευαν τους λόφους μέσων πίεσής τους. **Τόσο ευχαριστημένος ήταν ο πρύτανης από τη στάση τους που την επόμενη μέρα τα ξημερώματα έστειλε τα –επίσης celebrities πλέον– ΜΑΤ να συλλάβουν 11 από αυτούς, ώστε το ΑΠΘ να επανέλθει άμεσα σε συνθήκες νομιμότητας και ομαλής λειτουργίας, οι οποίες εμποδίζονταν από την αδιάλλακτη στάση των εργολαβικών (επειδή απέρριψαν τις προτάσεις για επαναφορά τους σε χειρότερο καθεστώς από αυτό που τους οδήγησε σε απεργία!).** Και γιατί να επανέλθει; Προκειμένου να επιτελέσει τον ακαδημαϊκό και κοινωνικό του ρόλο, που δεν είναι άλλος από την αυξανόμενη εντατικοποίηση των φοιτητριών του, την πανυγηρική είσοδό του στο παιχνίδι της αγοράς (με τη σταδιακή επιχειρηματοποίησή του) και την παραγωγή των επομένων πειθήνιων εργαζόμενων που θα κοιτάνε τη δουλειά τους. Πάντα με μια απαλή μυρωδιά γνώσης που όμως δε φτάνει για να καλύψει τη βρώμα που συνοδεύει τα βαρετά μαθήματα, τις ιδιοτροπίες των καθηγητών, την εκμετάλλευση των μεταπτυχιακών φοιτητών.

Οι 11 συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι (ακόμη και ο κ. Μυλόπουλος, σε μια κρίση ταυτότητας, ζήτησε την απελευθέρωση τους), αφού καταδικάστηκαν με 8μηνη φυλάκιση, ο συρφετός δηλώσεων και απειλών αγνοήθηκε, το ίδιο βράδυ το κτίριο διοίκησης επανακαταλήφθηκε από φοιτητές & εργαζόμενους και η απεργία συνεχίζεται...

Με φόβο ότι μέχρι να μοιραστεί αυτό το κείμενο ο πρύτανης θα προβεί σε νέο σόου, θα κλείσουμε λέγοντας ότι αφού το άσυλο είναι οι αγώνες μας, οι αγώνες συνοδεύονται από καταστολή κάθε είδους (πρυτανικές εντολές, εθελοντές, ΜΑΤ, κλειδώματα, εξαντλητικά ωράρια, υποτίμηση) κι εμείς θέλουμε να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, πρέπει να το υπερασπιζόμαστε ως τέτοιο και να δεικνύουμε την αλληλεγγύη μας σε όσους & όσες το κάνουν.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
στους 27 συλληφθέντες (δίκη των 11 στις 10/12 & των 16 στις 19/12)
και σε όσους/ες αρνούνται & επιτίθενται σε κάθε καπιταλιστική σχέση

* αναγνωρίζουμε στα διάφορα υποκείμενα που συμμετέχουν σε συγκρούσεις –εαυτών συμπεριλαμβανομένων– ιδιαιτερότητες, λόγους και στόχους που τα ωθούν στην εκάστοτε πράξη, αλλά ταυτόχρονα αντιλαμβανόμαστε την αναγκαιότητα της συνεννόησης και οργάνωσης (μεγέθους και τρόπου ανάλογου της κάθε περίπτωσης) με άλλα κομμάτια των κοινωνικών αγώνων.